

Andrew Smith

KUKUŘIČNÝ MĚSTO

ZÁPISKY Z KONCE SVĚTA

Host

KUKUŘIČNÝ MĚSTO

ZÁPISKY Z KONCE SVĚTA

Brno 2014

Andrew Smith

KUKUŘIČNÝ MĚSTO

ZÁPISKY Z KONCE SVĚTA

Pro Michaela Bourreta,
který mi nedovolil přestat

Grasshopper Jungle

Andrew Smith

Copyright © 2014 by Andrew Smith

Translation © Barbora Doležalová, 2014

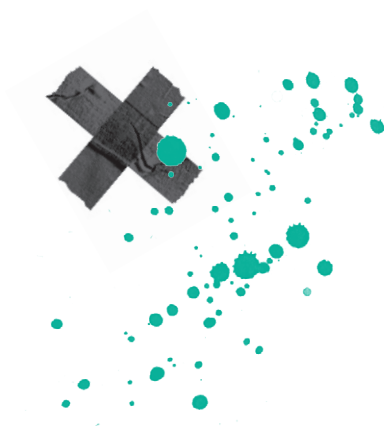
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-362-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-363-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-364-8 (Formát MobiPocket)

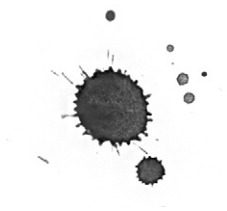
Ealing ve státě Iowa je fiktivní město. Postavy i místa jsou smyšlené a ve skutečnosti neexistují. Podobnosti událostí a postav se skutečností se vyskytují pouze v pravdivých částech knihy, kterých ale moc není.

EALING

ČÁST PRVNÍ

Někde jsem četl, že lidský bytosti jsou geneticky předurčený k tomu, aby zaznamenávaly dějiny.

Věříme, že se tak vyhneme průserům v budoucnu.

Ale i když svědomitě plníme archivy podrobnějma záznamama všeho, co jsme kdy udělali, daří se nám dělat jednu pitomost za druhou.

Tohle je můj příspěvek k dějinám.

Najdete v něm: dvouhlavý mimina, hmyz velikosti ledničky, boha, ďábla, beznohý válečníky, vesmírný lodě, sex, potápěčský zvony, krádež, války, příšery, rozbitý motory, lásku, cigarety, radost, protiatomový kryty, pizzu a krutost.

Což není nic nového pod sluncem.

Ulice Kimber Drive

Ulici, na který postavili ealinský nákupní centrum, máme na svědomí Robby Brees a já.

Ještě než jsme odrostli svojí lásce k BMX kolům, jsme neúnavným brázděním pole, kterému jsme říkali *Kukuřičný město*, prakticky vydláždili ulici Kimber Drive. Chlápci, který přijeli s bagrama a asfaltem, nemohli jinak než jít po stopách mejch a Robbyho pneumatik.

Robby a já jsme byli bohama betonovejch řečišť a dějiny mi dávají za pravdu, když říkám, že kudy se prohánějí kluci na kolech, tudy se budou za chvíli kroutit asfaltky jak ze zadku vytažená tasemnice.

A tak jsme měli obchoďák, kterej vypadal jako spodní řada mléčných zubů. Po chvíli zubení, bylo to asi před rokem, začaly obchody postupně zavírat, úsměv zčernal kazama, jak lidi odjížděli z města za lepším.

Ježdění na BMXech je pro děcka ze základky.

Kola jsme pořád měli a věřím, že byly chvíle, kdy jsme s Robbym vážně uvažovali, že je vyhrabeme z rohů rodinných garáží opředenejch pavučinama. Jenže jsme už byli na střední, alespoň teda ve středoškolskejch ročníkách, protože už od školky jsme chodili na Luteránskou akademii Curtise Cranea. Takže jsme jezdili na skejtech a taky se nám občas podařilo zmizet v Robbyho starým autě.

Byli jsme v prváku a Robby uměl řídit, což se dost hodilo mně a mojí holce Shann Collinsový.

Na Robbyho byl vždycky spoleh. Nevzdával jsem se naděje, že se mi jednou splní moje erotický fantazie a on nás jedný krásný noci vyveze cestama rovnejma jak pletací jehlice, táhnoucíma se mořem kukuřičnejch polí okolo Ealingu, a že Robby neřekne ani slovo, až se vrhnu na Shann a budeme mít sex na hromadě jeho oblečení, který se pokaždý nevypraný povaluje ve špinavým starým fordů exploreru, co zůstal po jeho tátovi.

Nohy na ramena

V pátek skončil bolestně rozvleklej tejden po jarních prázdninách a my s Robbym vzali prkna a vyjeli si ulicí za obchoďákem v Kukuřičným městě.

Se skejtama už nikdo neměl problém.

Alespoň určitě ne nikdo ze čtyř obchoďů, který zůstaly otevřený v ealinským nákupním centru po tom, co zavřeli McKeonovu fabriku. Byly to: prádelna, do který Robby nikdy nechodil, *Palačinkárna*, bazar a obchod s alkoholem. Poslední dva jmenovaný patřily Shanninýmu nevlastnímu tátovi.

Takže jsme tam klidně mohli skejtovat nebo dělat cokoli se nám zachtělo.

Soudě podle prázdných plechovek od piva, záhadného květovaného gauče, o kterým jsme si byli jistý, že je prolezlejší filčkama, a čpícího pachu moči bylo jasné, že ostatní obyvatelé Ealingu jsou s tím, že se na Kukuřičný město nevztahuje žádný kodex chování, taky v pohodě.

To se ukázalo bejt pro Robbyho a mě onoho pátku politováníhodnou okolností.

Udělali jsme si nájezdy z prohnutejch překlízkovejch desek, který jsme položili přes betonový schody za jedním z vyklizejnejch obchodů, co bejval ortopedickou ordinací.

„Špatnej podnikatelskej záměr,“ řekl Robby.

„Co jako?“

„Dávat lidem do kupy nohy ve městě, ze kterého je všichni berou na ramena.“

Robby byl tak chytřej, že mi úplně třeštila hlava z pomýšlení, jak mu někdy musí bejt smutno.

„Měli bysme začít podnikat,“ řekl jsem.

„Dáme si retko?“

Robby totiž říkal cigaretám *retka*.

„Tak jo.“

Na ten gauč bysme si nesedli za žádnou cenu. Převrátili jsme modrý plastový přepravky od mlíka, sedli si na ně, předloktí opřený o kolena a nohy na skejtech, kterejma jsme pophupovali ze strany na stranu, jako kdybysme se vznášeli na neviditelných konejšivejch vlnách.

Robby byl lepší kuřák. Uměl vtáhnout obrovský oblaka cigaretového dýmu, jakoby nic se zaklonit a vyfouknout kouřový přízraky nás obou v životní velikosti.

Cigarety jsem měl rád, ale nikdy jsem nekouřil, když si Robby nedal taky.

„Podnikat v čem?“ nadhodil Robby.

„Nevím. Umím psát. Třeba by šly komiksy.“

„Mohl bys kreslit mě.“ Robby si zhluboka potáhnul z cigarety. „Byl bych tvůj komiksovej model nebo tak něco.“

To bych měl vysvětlit.

Taky jsem posedlej dějinama.

V rohu skříně mám hromadu sešitů a šanonů vysokou od země asi do půlky stehen, jsou v nich všechny kraviny, co jsem kdy udělal. Doufal jsem, že jednoho dne poslouží moje dějinný zápisky jako zdroj inspirace pro pár, no, příznějme si to, více či méně podělanejch příběhů.

Taky jsem maloval. V sešitech byly tisíce náčrtů mě, Shann a Robbyho.

Považuju za svoji povinnost sdělovat pravdu.

„Co přesně *komiksovej model* dělá?“

„Mluví. A vypadá u toho dobře. Je to těžká práce, takže čekám, že si přijdu na pěkný peníze.“

„Multitasking.“

„Za ten se platí nejvíc, Dikobrazi.“

Robby mi říkal Dikobraz kvůli tomu, jak jsem nosil upravený vlasy. Nevadilo mi to. Všichni ostatní mi říkali Austin.

Austin Szerba.

To je polský jméno.

Někdy žasnu nad souvislostma, který se jako pavoučí vlákna táhnou napříč časem a prostorem. Nad tím, že umírající býk v carským Rusku může mít na svědomí konec světa v Ealingu ve státě Iowa.

A to je pravda.

Andrzeje Szczerbu, mýho pra-pra-pra-pradědečka, vyhostili ještě za mlada ze zemědělský vesničky jménem Kowale. Účastnil se hnutí, který se snažilo bránit násilnému porušování polský kultury. Tak jako spousta polskejch kluků i Andrzej doufal, že se jednoho dne jeho země, o kterou se samolibý sousední státy přetahovaly jako o kus masa, postaví na vlastní nohy.

Nebyl to špatnej nápad, ale za Andrzejovýho života ještě neměl vyjít.

Takže Andrzej musel opustit Kowale a odjet na Sibiř.

Moc daleko se nedostal.

Vlak s vyhoštěným Andrzejem vykolejil po nárazu do umírajícího býka, kterej ležel na kolejích. Byla to hrozná nehoda.

Andrzej, kterej měl bejt podle všech předpokladů mrtvej, zůstal sám uprostřed zasněžených plání.

Andrzej Szczerba nosil na krku řetízek s medailonem s podobiznou svatýho Kazimíra, patrona Polska. Věřil, že mu svatej Kazimír zachránil tehdy při vlakovém neštěstí život, a po zbytek života denně medailon líbal a svatýmu Kazimírovi v modlitbě děkoval.

Mám štěstí, že Andrzej Szczerba na těch zasněžených pláních neumřel. Zraněnej šel dva dny, až došel do města Hrodna, kde se ukryl před Rusama, a nakonec se tam oženil s holkou jménem Aniela Masulka, která byla mojí pra-pra-pra-prababičkou.

Andrzejovo zdravý polský semeno zplodilo s Anielou čtyři katolický děti — dva kluky a dvě holky.

Jedinej z nich, jeho nejmladší syn Krzys, skončil poblíž Ealingu v Iowě, USA.

To jsou dějiny Szczerbů.

Louis klade řečnickou otázku

Zádama jsme se opírali o zeď ze škvárovejch cihel, pokuřovali jsme ve stínu zelenýho kontejneru a zrovna v momentě, kdy se mi podařilo přemluvit Robbyho, aby vzal auto a jeli jsme do novýho starýho domu Shann Collinsový, jsem se rozhlídnul a zjistil, že se počet obyvatel Kukuřičnýho města nepříjemně rozrostl.

Pozorovali nás čtyři kluci ze státní střední Herberta Hoovera a opírali se u toho o pozinkovaný ocelový zábradlí schodiště, který jsme používali jako rampu.

„Žůžový buzny si to chtěj rozdat v Močopudný uličce.“

Žůžu. Tak kluci z Hooverovy střední rádi říkali klukům z Lutheránský akademie Curtise Cranea. Nejenom proto, že to znělo tak přihrátě. Do školy jsme museli nosit kravaty. Ten, kdo je vymejšlel, by bejval udělal líp, kdyby se na ten červenobílej proužkovanej vzor vykašlal. Když jsme je měli na sobě, k nim bílý

košile a modrý svetry s malinkým křížkem vyšitým uprostřed krvavě červeného srdce, mohl se jeden těžko ubránit dojmu, že vypadáme jako vlastenecký, křesťanský, proužkovaný žužu.

Ani Robby, ani já jsme ale nebyli takový sráčové, abysme nosili školní uniformy na skejtvání.

Vlastně jsme ani tak nejezdili na skejtech, jako spíš pokuřovali cigára.

Robby měl na sobě triko s logem lančmítu Hormel Spam a volný děravý džín, který nosil tak nízko, že mu vykukovala půlka zadku v boxerkách, na kterých měl ten den pomeranče a citrony.

Citrusy v Iowě nerostou.

Já měl žluto-zelený trenky na basket a černý triko s Orwella-ma. Takže jsme jako žužu kluci *nevypadali*.

The Orwells jsou punková skupina z Illinois.

No, a co se týče druhý části jejich oslovení, ty *buznovský*, musím říct, že ji Robby slýchal často.

Hodně často.

Znal jsem jenom jednoho z těch kluků: Granta Wallace. Ve městě velikosti Ealingu je těžký neznat všechny děcka, i když vás lidi ze zásady nezajímají.

Ale věděl jsem tohle: Grant a jeho kámoši tady jsou jenom proto, aby dělali bordel.

Taky to mělo vstoupit do dějin.

Dva šedesátikilový žužu *buznovský* studentíci s cigárama a skejtama nebyli s to zamezit čemukoli, co si čtyři znuděný, dobře živený třetáci z Hooveru usmysleli, že udělají.

Robby seděl jakoby nic opřenej o zeď a pokuřoval.

Nemůžu si pomoci, ale vypadal jako týpek z černobílejších filmů o popravčích četách, páskách přes oči, cizineckejch legiích a tak.

Jeden z Grantovejch kámošů, zavalitej kluk s obličejem plným beďarů a jen jedním obočím, vytáhnul z kapsy mobil a začal nás natáčet.

Jak říkají dějiny: Natáčení videa na mobilu nevěstí nic dobrého.

Řekl bych, že přesně na ten signál Grant čekal.

„Půjčte mně a Tylerovi na chvíli své skejty. Vrátime vám je.“

Tyler musel bejt ten tupě vyhlízející kluk po Grantovy pravý ruce, protože celej vzrušenej přikejvnul, jako by naznačoval, že my *žužu buzny* máme spolupracovat.

Jenže Robby řekl ne dřív, než to z Granta stačilo celý vylízt.

Má se to tak, a dějiny mně i v tomhle dají za pravdu, že když si děcka jako Grant chtějí půjčit něco jako skejt od děcek, jako jsme Robby a já, tak ty druhý většinou o prkna přijdou, nebo nejdřív dostanou pořádnou nakládačku a o prkna přijdou až potom.

Nakládačku dostanou děcka, jako jsme Robby a já, když jeden z nich řekne ne.

Dnešní hodina dějepisu je u konce.

Grant Wallace, Tyler a ještě jeden kluk, kterej smrděl, jako by měl poblitej rukáv, nás seřezali a ten čtvrtěj to celý natočil na mobil.

Jo, a zvláštní dějinný poučení: Nikdy nenoste volný basketbalový trencle se sítkou a boxerky, když máte dostat kolenem do koulí. Propříště. Do budoucna.

Myslím, že jsme se před tím, než nás začali kopat a bušit do nás, ani nestihli pořádně postavit. Robbymu tekla krev z nosu.

Grant vzal naše skejty a hodil je na střechu *Palačinkárny*.

Pak čtveřice Hooverovic kluků čapla naše boty a hodila je tam taky.

A kdyby skejty neudělaly při dopadu takovej randál, Grant a jeho kámoši by nám stáhli kalhoty a poslali je do keckovo-skejtovýho nebe za nima. Ale Číňan jménem Louis, kterej vařil v *Palačinkárně*, vykounul ze zadních dveří a slušně se zeptal, co si jako myslíme, že tam děláme.

Nemám tušení, co jsem si myslel, že tam dělám.

Otázka čínskýho kuchaře Louise sama o sobě stačila k tomu, aby Grant a jeho kámoši tý kratochvíle nechali.

Kroutil jsem se na boku a držel se za pytlík, rukávem černýho trička s Orwellama jsem vytíral lepivou louži moči na asfaltu Kukuřičnýho města.

Grant a Hooverovic kluci byli pryč a Louis, kterej byl oči-vidně spokojenej, že jeho řečnická otázka po tom, co si jako my kluci myslíme, že děláme, zůstala bez odpovědi, za sebou zabouchnul dveře.

A já chvíli přemejšlel, proč si kluci jako Grant Wallace, který říkájí klukům jako já a Robby Brees *buzny*, tak užívají stahová-ní kalhot menším klukům.

Dobrá otázka pro odbornou literaturu, řekl bych.

Máš krev na lančmítu

„Bolí tě něco?“

„Koule. Kolena. Trenky.“

„Aha. Hm.“

„Máš krev na lančmítu.“

„Sakra.“

Grant Wallace mě zavraždil

Robby se cejtil mizerně a nebylo to kvůli krvi z nosu. Když se něco takovýho stalo, dával si to za vinu. Trochu brečel a to mně bylo líto.

Pomalu jsme se dávali dohromady.

Dějiny říkají, že po podobným zážitku se buď jen tak v po-nožkách seberete a dáte si cigáro se svým zkrvaveným kámo-šem, nebo ne.

Protože jsme s Robbym ještě neměli umřít, rozhodli jsme se zakouřit si.

Andrzej Szczerba by si bejval určitě rád zapálil, když se ce-lej krvavej posbíral z rozvalenýho vlaku uprostřed polskejch sněžnejch plání.

Teorií na to, jak zastavit krvácení z nosu, je asi jako kukuřičnejch klasů ve všech silech státu Iowa dohromady.

Robby se rozhodnul jít na to umělecky.

Kleknul si na všechny čtyři jako pes, svěsil hlavu dolů a nechal z nosních dírek stejkat karmínový kapky krve. Potahoval u toho z cigára a *kap-kap-kapal* na asfalt pointilistický poselství: GRANT WALLACE MĚ ZAVRAŽDIL.

Já jsem se na to koukal, kouřil jsem a přemýšlel, jak se asi daří našim skejtům a botám nahoře na střeše.

Bohužel, i když jsme si to oba dost užívali, přestal Robby krvácet už po napsání druhého A, takže se nedostal dál než ke GRANT WA.

„Nikomu nedojde, co to znamená,“ řekl jsem.

„Měl jsem to udělat psacím.“

„Na psací stačí míň krve. A taky menší písmo. To ví každěj.“

„Možná bys mě měl praštit ještě jednou.“

Došlo mi, že jsem ještě nikdy nikoho nepraštil.

„To bych neřekl, Robby. Máš s sebou nějaký drobný?“

„Proč?“

„Můžem jít vyprat trika do prádelny. Stejně se musíš naučit tyhle věci používat.“

A tak jsme se Robby a já dobelhali před obchodák a vešli do ealinský samoobslužný prádelny, kde jsme svou investici maximálně zúročili tím, že jsme spolu s tričkama vyprali i ponožky.

„To je nuda,“ konstatoval Robby, když jsme čekali, až pátež čtvrták, kterej jsme vhodili do sušičky, jako mávnutím kouzelného proutku dostane vodu a prací prášek z našeho oblečení. „Není divu, že sem nikdy nechodím.“

„V domě nemáte prádelnu, nebo co?“

„Je hnusná.“

„Je to tam horší než tady?“

„Tady? Tady je to jako na Havaji, Dikobrazi. Sedíme si tu bez trik a naboso a sledujem, jak to ponožky a trika roztácej.“

Robby žil sám s mámou v malým dvoupokojovým bytě na místě, kterému se říkalo Del Vista Arms, ve štukovaný bytovce

jenom tři bloky od Kukuřičného města. Vydali jsme se tam ve vypranejch, ještě vlhkejšch ponožkách a tričkách.

Dva z bytů v patře, na kterým bydlel Robby, měly na dveřích výzvu k vystěhování.

„Počkej tady,“ řekl a potichu zaplul dovnitř.

To znamenalo, že jeho máma je doma. Robby neměl rád, když k němu někdo chodil, když byla jeho máma doma. Věděl jsem to. Stejně se tu stavil jenom pro klíčky od forda, abysme si mohli vyjet.

Takže jsem počkal.

„Krev z tvýho lančmítovýho trika nepustila,“ řekl jsem.

Jeli jsme na západ po Mercantile Street k nám domů, když jsem si všimnul rozpíjejch hnědejch fleků zapraný krve na Robbyho hrudníku. A na nohou měl pořád jenom ponožky.

„Půjčím ti u nás nějaký boty,“ nabídnul jsem mu. „Pak můžeme zajet za Shann a něco podniknout.“

Mrknul jsem přes rameno na zadní sedadlo.

Přemejšlel jsem, jestli někdy přijde doba, kdy nebudu nadřzený nebo nebudu zmatený ze své nadřzenosti nebo zmatený z toho, že mě rajcujou věci, který by mě rajcovat neměly.

Dějiny suďte si mě, asi ne.

„Myslím, že bysme měli vylízt nahoru na střechu a dostat naše věci dolů. Dneska v noci, až nás nikdo neuvidí. Byly to má nejlepší boty.“

Vlastně to byly Robbyho jediné boty, když nepočítám ty ke školní luteránské uniformě.

Byl jsem pro.

„Vsadím se, že na té střechě bude spousta zajímavějších věcí,“ řekl jsem.

„Jasně. Nepochybuju o tom, že celej Ealing schovává svoje nejzajímavější krámy na střechě *Palačinkárny*.“

„Tak možná ne.“